

Bűbájosság

latinul magia, kétféle: magia alba azaz természeti ügyeskedés, szemfényvesztés (l. Bűvészet) és magia nigra vagyis csodás dolgok létrehozása, tényleg vagy legalább szándékolva a gonosz szellemek segítségével. Az utóbbi különböző célokra irányulhat; az illető vagy hiúságát akarja kielégíteni, v. valamely földi jóhoz jutni, v. végre kíváncsiságának eleget tenni.

Lényege abban a szándékban áll, hogy a varázsló a rossz szellem segítségével valamit létesítsen, akár sikerül akár nem.

A keresztény világnézet szerint magában véve lehetséges, hogy ember a gonosz szellemmel szövetezzék s együtt működjék; egyes tények elő is fordulhatnak, hol a rossz szellem közreműködik (*facta magiae*); de hogy valaki ezt állandóan és mindig sikeresen üzze (*ars magiae*), az nem látszik megegyeztethetőnek azzal a viszonyal, mely isten, mint a világ gondviselője s a rossz szellem közt fennáll. A B.-nak sok fajtája lehetséges; napjainkban sokan mint spiritizmust üzik. A B. a babonaságnak egy faja s nagy vétek, mert isten helyett a rossz szellemtől vár boldogulást. Az igazi vallásosság azt követeli, hogy csak istentől várjunk valamit; isten pedig két módon részesít ajándékaiban: a természet és a kinyilatkoztatásban megjelölt dolgok, p. keresztség bérnálás stb. által.

A B.-ot az egyházi és az állami törvények szigoruan büntetik. (L. Boszorkányperek és Varázslás.) Megjegyzendő még, hogy ha valamely tény rossz szellem által létrehozottnak állítatik mindaddig egyéb természeti erőkből magyarázandó, amíg ez lehetséges. (L. Szeredi, Egyházjog, II. 977. old. Hurter, Theologia dogmatica.)